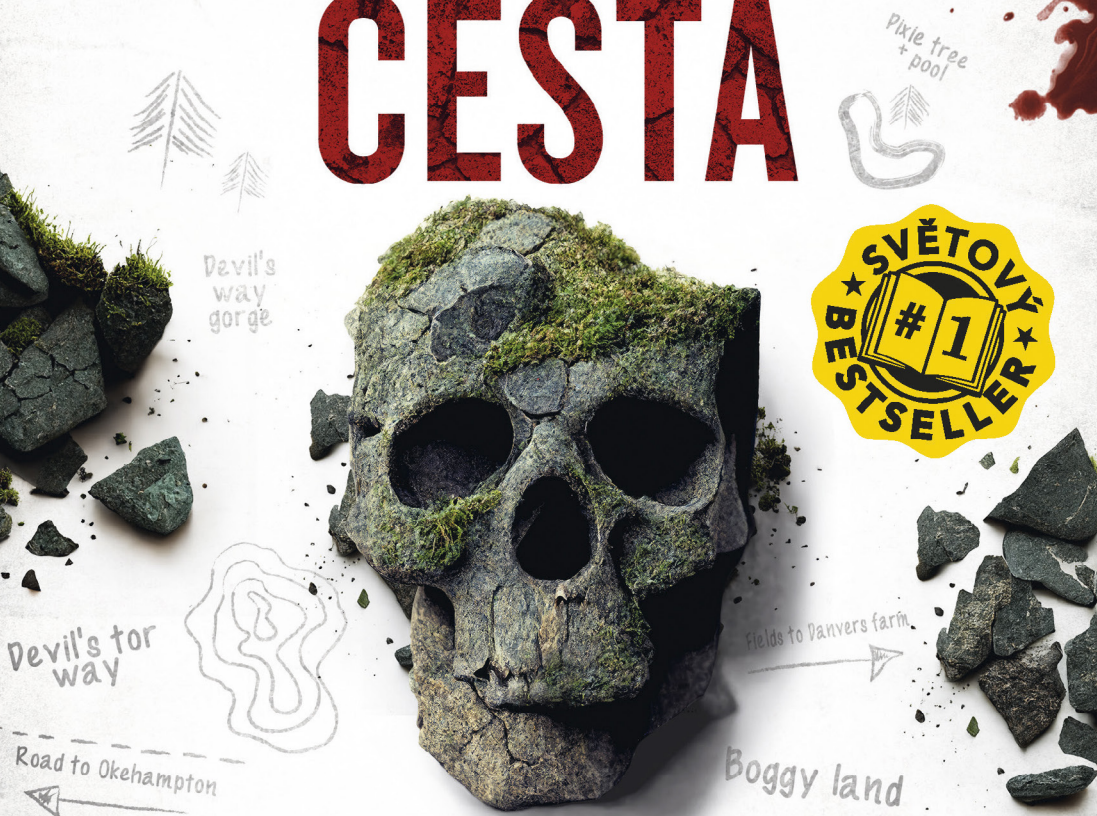

Pravda se ukrývá až dole v temnotě

ĎÁBLOVA CESTA

ROBERT BRYNDZA

Čtvrtý případ Kate Marshallové

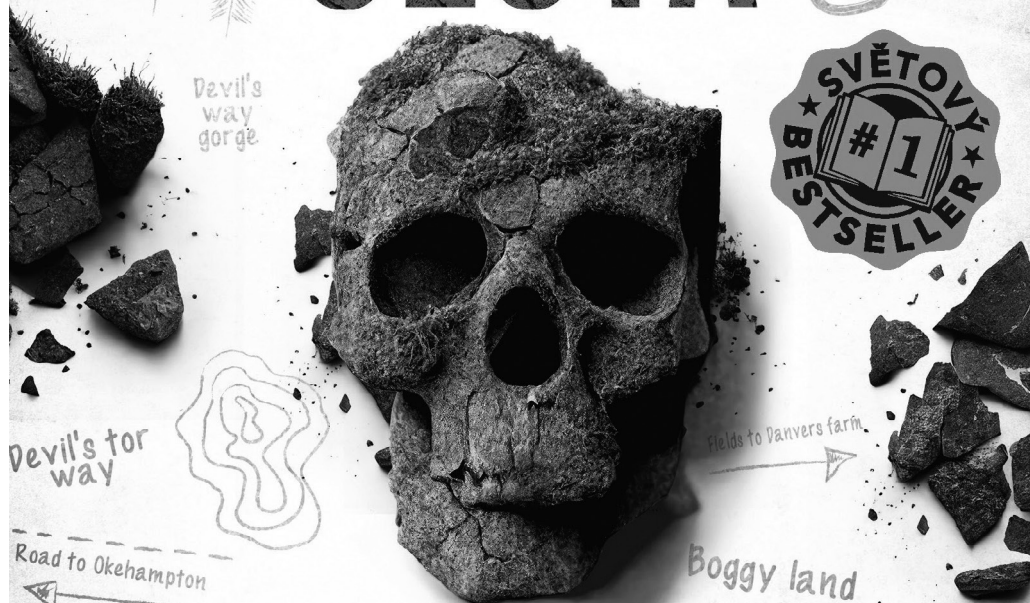

Robert Bryndza

ĎÁBLOVA CESTA

Pravda se ukrývá až dole v temnotě

ĎÁBLOVA CESTA

ROBERT BRYNDZA

Čtvrtý případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DEVIL'S WAY

Robert Bryndza

Text copyright © 2023 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu *Devil's Way*, vydaného nakladatelstvím Raven Street

Publishing v roce 2023, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, HONEWA

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023
jako svou 8854. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-6913-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-6912-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3686-5 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Janekena Skywalkera,
mého prvního čtenáře

Musíš být hrdý, odvážný, příjemný, rozhodný,
a sem tam bodnout, když se naskytne příležitost.

– *Christopher Marlowe, Edward II.* –

PROLOG

ČTVRTEK, 21. ČERVNA 2007

Jean Julingsová klečela v malém stanu a ukládala svého tříletého vnuka Charlieho do spacáku. Kštici světlounce blondatých vlásků měl rozcuchanou a obličej zčervenalý únavou z čerstvého vzduchu a zábavy. V ruce držel malého hnědého medvídka, kterému chybělo jedno oko.

„Užil sis to dneska s babičkou?“ zeptala se Jean. Charlie rozespale přikývl. Usmál se a ukázal své dokonalé bílé dětské zoubky. „Hodný kluk. A co Pan Očko? Vyčistil si zuby?“

„Nahore i dole,“ odpověděl Charlie a zvedl medvídka. Jean se zasmála a srdce jí láskou k malému chlapci doslova překypovalo.

„To je dobře. Je moc důležité, aby si méďa čistil zuby. Protože méďové mají moc rádi med.“ Křuplo jí v kolenou, jak se zhoupala do dřepu a natáhla se po malé lampičce na baterie, která vrhala měkkou žlutou záři.

„Ne, nech rozsvíceno,“ zakňoural Charlie. Svrástil čelíčko a kopal nohama uvnitř spacáku. Jean zhasla a uvnitř se rozlila jemná záře. Měsíc byl v úplňku a světlo prosvítalo látkou stanu.

„Podívej, lampičku ani nepotřebujeme. Na nebi máme boží noční světlo.“ Jean pohladila chlapce po hebkých světlých vlasech. „Když je měsíc tak jasný, vůbec to není strašidelné, že ne?“

Charlie zavrtěl hlavou a strčil si Pana Očka pod paži.

„Půjdu se na chvíli nadýchat čerstvého vzduchu.“ Poplácala se po kapsách šortek a v levé kapse nahmatala krabičku cigaret a zapalovač.

„Ne...“

„Budu venku jen pár minut. A až se vrátím, povím ti pohádku, jestli budeš ještě vzhůru, platí? Zůstanu blízko a ty můžeš zavolat *babi* a já tě uslyším a vrátím se dovnitř. Ano?“

Charlie přikývl.

„Hodný kluk.“ Jean ho políbila na tvář, a když vylézala ze stanu, viděla, že Charlie už má zavřené oči a víčka se mu třepotají. Celý den byli v pohybu, hráli si a brouzdali se v řece. V mžiku usne.

Jean vyklouzla ven na vysokou, matnou travu a zatáhla za sebou zip. Stan stál pod širokou korunou obrovského prastarého dubu, jehož tlusté holé větve sahaly daleko jako rozedrané paže a vrhaly na travu deformované stíny. Jean se napřímila a znovu uslyšela, jak jí křuplo v kolenou. Vytáhla cigaretu, zapálila si a vydechla směrem k noční obloze. Nad hlavou se jí třpytily hvězdy. Poslouchala, jak nedaleká řeka padá do rokle. V noci se všechny zvuky zdály hlasitější. Vřesoviště se rozprostíralo do dálky jako přehoz z modrého saténu. Bylo poseté obrovskými balvany a v údolích a v proláklínách se držela slabá mlha.

Přímo po její pravé ruce, kousek přes krátkou travnatou plochu, se nad vším tyčil skalnatý útvar, kterému se říkalo Ďáblový kameny. Navzdory své impozantní výšce působila hromada balvanů velmi zenově a uklidňujícím dojmem, jako by obrovské hladké kameny na travu naskládal nějaký obr. U její základny, chráněné před jasným měsíčním světlem, stál další stan. Patřil

Jeanině dceři Becky a jejímu partnerovi Joelovi. Plachtovina byla tmavá a podle všeho už spali.

Bože, to je nádhera, pomyslela si Jean. Když dokouřila, opatrně típla cigaretu o podrážku boty a zčernalý nedopalek strčila do krabičky. Chystala se vrátit do stanu, když vtom zaslechla slabý hlas, který ji volal jménem.

„Jean!“

Uviděla, jak se zpoza skály vynořila rozčuchaná postava a dopotácela se na trávník zalitý měsíčním světlem.

„Jeean!“

Byl to Declan, její někdejší dlouholetý partner. Jean tiše zaklela a zkontrolovala, jestli je stan zapnutý. S pocitem naléhavosti spěchala vysokou trávou. Hrozila se, že vzbudí rodinu a vyvolá scénu.

Vyběhla po travnatém náspu na plošinu, aby se mu pokusila zabránit sejít dolů. Když se k němu dostala, nemohla popadnout dech. Declan byl oblečený ve stejných roztrhaných džínách a pruhovaném tričku, jaké měl na sobě, když se odpoledne objevil u řeky.

„Sakra, co tady děláš? Odpoledne jsem ti říkala, že tady nejsi vítaný!“ procedila mezi zuby.

Usmál se a skrz husté vousy mu probleskly žluté zuby. Když viděla, že nese láhev whisky, v níž zbývalo jen pár centimetrů jantarové tekutiny, přepadl ji mrazivý pocit hrůzy. Pohupoval se na nohou a držel jí láhev u úst, aby ji přiměl napít se.

„Ne!“ Jean láhev prudce odstrčila. „Charlie spí a Becky s Joelem taky.“

„Já vím.“ Natáhl ruku, aby ji chytil za prsa. Potácel se dopředu a tlačil ji do stínu na vysoké kameny. Jak se k ní tiskl, cítila jeho ky-

selý, odporný dech. Podařilo se jí Declana odstrčit, vyprostit se a postavit se zpátky do měsíčního světla. Tvářil se překvapeně. „S tebou vážně není žádná sranda, teď když jsi střízlivá...“ Zvedl láhev k jejím ústům, ale ohnala se po něm. Necítila strach. Už se ho nebála. Jean cítila prudkou potřebu chránit před ním Charlieho. Popadla láhev a vykroutila ji Declanovi z ruky. Jeho protesty ignorovala.

„Kde máš auto?“

Protočil oči, zkřivil rty a neurčitě ukázal na druhou stranu travnaté plochy. Jean ho popadla za límec a vedla ho kolem skály.

„Klid! Jen klid!“ vykřikl. Malé parkoviště zarostlé křovím za skálou vedlo na šterkovou cestu. Jean viděla, že uprostřed parkuje jeho otlučený modrý renault. Dveře na straně řidiče nechal otevřené.

„Můžu se za tebou zejtra stavit?“ vypravil ze sebe Declan, když ho táhla po nízkém travnatém svahu k autu.

„Ne, už jsem ti to říkala. My dva jsme skončili. Tečka!“

Pár metrů od auta na nerovném kamenitém povrchu klopýtl a upadl na obličej. Zahekal bolestí. Jean stála opodál a nehnutě sledovala, jak se zvedá. Vydrápal se na nohy, upřel na ni zlý, skelný pohled a znovu došel až k ní.

„Slyšel jsem, jak ta tvoje čubka ve stanu *šuká*.“ Zkřivil tvář a vycenil zuby. „Měl jsem dojem, že si to užívá. Určitě víc než ty.“

Jean mu vrazila facku a on jí ránu vrátil. Zavravorala, zakopla a přistála na tvrdé skále. Dívala se, jak se Declan potácí, absolutně nevyvedený z míry. Ze strany obličeje ji píchalo. Sáhla si na ret. Krev jí netekla, ale zvonilo jí v uších. Nebylo to to nejhorší, co jí kdy udělal.

Jean zaplavil vztek. Čistý vztek. Vstala, popadla ho za zbytky vlasů na zátylku a strčila ho otevřenými dveřmi do auta.

„Kde máš klíče?“

„Co?“ zakňoural. Hrubě mu prohledala kapsy a vytáhla klíče od auta.

„Neodjedu.“ Založil si ruce.

„Ale odjedeš. Hned teď. Je noc.“

„Neměla bys něco k pití?“

„Ne.“

„Jsi hnusná mrcha.“

„A ty jsi nula, zbytečná troska.“ Chtěla ho tím ranit, ale Declan se usmál. Nakonec se rozesmál a zažloutlé zuby mu znovu probleskly skrz vousy.

„Kolik je hodin?“

„V hospodě kus dál po silnici ti údajně nalejou i po zavíračce. Řekl mi to jeden z místních. Když na to trochu dupneš, třeba tě ještě pustí dovnitř,“ řekla, osvětlená náhlým zábleskem inspirace. Nemohla uvěřit, že jí na to skočil, ale Declan byl silný alkoholik. Zavřel dveře a Jean sledovala, jak ho absolutně ovládla touha po chlastu. Zapnul reflektory, a když se auto vrátilo do zatáčky, na okamžik osvítilo vysokou trávu. Zdálo se jí, že ve stínu zahlédla nějaký pohyb, který ale rychle zmizel.

„Prosím, bože, ať umře někde ve škarpe. Ať neublíží nikomu jinému než sobě,“ povzdechla si Jean nahlas a dívala se, jak se světlá pohybuji po silnici, až nakonec zmizela. Celé tělo jí zaplavil pocit úlevy a ramena jí poklesla. Zvedla si ruku k hlavě, která ji bolela. Ve tmě se jí zdálo, že řeka hučí hlasitěji.

Charlie, napadlo ji. Jean spěchala zpátky kolem skály a dolů po druhé straně svahu. Jak dlouho zůstal sám? Jen pár minut a na

travnatém plácku vládlo ticho. Zahoukala sova, v jemném vánku skřípaly větve obrovského stromu a ani v jednom stanu nebyl vidět žádný pohyb.

Když se přiblížila k jejich stanu, uvnitř se rozsvítila noční lampička. S pocitem úlevy ho obešla a její dcera Becky vystrčila hlavu. Oblékla si pyžamo a odlíčila se. Čelo měla stažené obavami.

„Charlie je s tebou, mami?“

„On není ve stanu?“ Jean cítila, jak se panika vrací.

„Ne.“

Jean se kolem ní protlačila, aby se podívala dovnitř. Oba spacáky byly prázdné. Sevřel se jí žaludek.

„Určitě je s Joelem,“ navrhla, když viděla Beckyin ustaraný výraz.

„Ne, mami, není. Zdálo se mi, že jsem ho slyšela u našeho stanu. Proto jsem vylezla, abych se po něm podívala. Proč nejsi s ním?“

„Šla jsem si zapálit, byla jsem pryč jen minutu.“ Ta lež jí vyklouzla z pusy, aniž by se na ni musela připravit.

„Co když se dostal dolů k řece? Nevím, jestli nepršelo, slyšíš, jak ta voda hučí?“ Z Beckyina hlasu zazníval nádech hysterie.

„Pojď, podíváme se. Charlie se nemohl zatoulat nikam daleko,“ ujišťovala ji Jean a snažila se zachovat klid. Skutečnost, že dcera byla spíš vyděšená než rozčilená, ji vystrašila.

Becky vzbudila Joela, všichni si našli baterky a začali Charlieho hledat – u řeky, na balvanech skalního útvaru, na přilehlých polích. Oblouky světla přejížděly po temné krajině a pátraly. Hladina vody se od předešlého dne zvedla, a když Jean mířila jasným paprskem na temný dravý proud a volala Charlieho jméno, zdálo se, že její hlas pohlcuje tma. Bylo jí špatně, jak ubíhaly

minuty, které se změnilly v hodinu, pak ve dvě. Charlie nebyl nikde k nalezení. Kolem čtvrté ráno se začalo rozednívat a tehdy zavolali policii.

Když nad vřesoviště vyšlo slunce, přijelo policejní auto. Následovala ještě další dvě.

Pátrání se rozběhlo naplno, ale Charlieho nenašli.

1

O JEDENÁCT LET POZDĚJI, ČTVRTEK 7. ČERVNA 2018

To ráno začalo stejně jako každé jiné. Soukromý detektiv Kate Marshallová se probudila v šest hodin, těsně před tím, než zazvonil budík. Automaticky sáhla po plavkách, které visely na židli vedle její postele.

Kate plavala v moři každý den v roce, ať pršelo nebo svítilo slunce, ale nejvíc milovala ospalá letní rána, kdy zlehka vál vítr a nad obzor se prodíraly stříbřité prsty svítání. Její dům stál na vrcholu útesu v Thurlow Bay na jižním pobřeží Anglie. Bylo to klidné místo asi osm kilometrů od univerzitního města Ashdean. Kate se v kuchyni rychle napila vody z kohoutku, otevřela zadní dveře, které vedly na malou terasu a písčnou cestičku, a s očima ještě zalepenýma spánkem pokračovala na pláž.

Když sestoupila na úpatí útesu a procházela dunami jemného písku, do nohou ji píchal kamýš. Tráva byla vysoká, pokrývala pahorky a chránila ji před větrem, který foukal od vody.

Když vyšla na pláž, sluneční paprsky už přes obzor dopadaly na velkou kaluž mořské vody, která se v nich třpytila. Nalevo viděla podél celého skalnatého Jurského pobřeží až na Ashdean ležící v malé

zátoce ve tvaru podkovy. Po pravé straně se táhly útesy sem tam posázené domy. A na západě tvořil bariéru černý skalnatý výběžek zasahující do moře. Kate napadlo, že pár surfařů ubytovaných v karavanovém tábořišti naproti jejímu domu je už možná ve vodě, ale ne, měla pláž jen pro sebe.

Mokrý písek pod jejíma nohama byl jednolitý a chladný. Ručníc pohodila pár metrů od místa, kde se lámaly vlny, a vstoupila do příboje. Vlny jí sahaly ke kolenům a na kůži cítila energii vody.

Procházela vlnami, písek se svažoval, až se nakonec zhluboka nadechla a ponořila se. Poprvé si všimla, že něco není v pořádku, když se vynořila nad hladinu a cítila, jak ji proud táhne za pas jako neviditelné, ale pevné prsty.

A pak se to všechno seběhlo hrozně rychle. Ohlédla se na břeh na obrovskou třpytící se tůň mořské vody, uviděla hluboký kanál plný bílé vody, která se z tůně valila zpátky do moře, a ucítila prudký náraz do nohou. Neviditelná síla ji táhla pod hladinu a celé tělo rotovalo v podivném tanci. Příliš pozdě si uvědomila, že vplula do smrtícího zpětného proudu.

Všechny roky, kdy plavala v moři, se rozplynuly a Kate zachvátila slepá panika. Rychlost a síla proudu byly nečekané a děsivé. Vlekl ji od břehu, zmítal jejím tělem a převracel ji. Viděla záblesky oblohy a prázdnou pláž, letmo zahlédla svůj dům na útesech, teď už vzdálených. Pak s ní proud prudce zaškubal a začal ji stahovat. Kašlala, dávala se a mořská voda jí natekla do krku.

* * *

Na vzdálené straně města Ashdean se Tristan Harper, Katein partner v detektivní agentuře, zavrtěl na sedadle řidiče svého Mini Cooperu. Zádá ho bolela a zadek vůbec necítil. Podíval se na hodinky a zjistil, že bude 6:10.

„No tak, prosím. Jdi do práce,“ zamumlal Tristan a sledoval žluté vchodové dveře řadového domu na Walker Avenue. Byla to úhledná ulice domků v „nóbl“ části Ashdeanu. Dům patřil architektovi jménem Terrance Trent. Bylo mu něco přes padesát a jeho žena si Kate a Tristana najala, aby dokázali, že její manžel udržuje poměr.

Uslyšel bouchnutí dveří po své levici. Otočil se a uviděl starší dámu vycházející z branky domu, před kterým parkoval. Na sobě měla vybledlou růžovou teplákovou soupravu a na krátkých černých vlasech nepoddajnou trvalou.

Přistoupila k jeho okénku, zaklepala na sklo a pak zůstala stát se založenýma rukama.

Tristan se ohlédl na žluté vchodové dveře. Terrance Trent by měl každou chvíli odejít do práce. Stáhl okénko.

„Můžete mi, *prosím*, říct, proč sedíte už od tří hodin ráno před *mým domem*?“ domáhala se žena vysvětlení. „Ano?“ Promlouvala nabubřelým tónem a zdálo se, že klade důraz na náhodná slova. Zblízka měla obličej pokrytý silnou vrstvou světlého make-upu a šarlatovou rtěnkou velkoryse přetáhla kontury rtů. Koruna hustých černých kudrlin na její hlavě Tristanovi připomínala talíř lesklých mořských plžů plážovek. Přemýšlel, jestli se jedná o paruku, nebo jen příšernou barvu. Znovu se podíval na žluté vchodové dveře, které zatím zůstávaly zavřené. Na Walker Avenue parkoval už od jedenácti hodin večer. Dvakrát přeparkoval a před

domem téhle dámy zakotvil hodinu předtím, než si ho všimla, ve dvě ráno. Kolem projelo auto a z domovních dveří o kus dál na opačné straně ulice vyšel starší muž, následovaný stejně starým hnědým psem.

„Na někoho čekám. Tohle je veřejná ulice,“ utrousil.

Ženě vystřelilo obočí vzhůru. „Pro vaši informaci, *tohle je soukromá rezidenční ulice*. Proč parkujete před *mým* domem?“

„Protože tady bylo volné parkovací místo,“ odpověděl Tristan a snažil se neztratit trpělivost a nevybuchnout kvůli téhle poněkud šíleně vypadající čmuchalce.

Našpulila rty, přistoupila blíž a sklonila se, aby nahlédla do jeho auta. Na sedadle vedle Tristana ležely obaly od sendvičů a fotoaparát s dlouhým objektivem. V držáku stála láhev broskvového ledového čaje, ve které už ale ledový čaj nebyl, protože byl nucen se do láhve v půl páté ráno vyčůrat.

„Vypadáte *podezřele*. Jako byste měl něco za lubem. Jste *novinář*?“

Vtom Tristan uviděl, jak se otevřely žluté vchodové dveře a z nich rychlým krokem vyšel Terrance Trent. Spolu s ním se objevila mladá žena. Trent si oblékl nažehlený proužkovaný oblek modré barvy. Žena na sobě měla stejné bílé mini šaty, boty na vysokém podpatku a umělý kožíšek jako den předtím v jedenáct hodin večer. „Vím o *všem*, co se tady děje,“ zahřímala žena. „Jsem *předsedkyně* místní sousedské *hlídky*.“

Tristanovi se prudce sevřelo srdce. Chtěl zvednout fotoaparát a udělat pár fotek, ale bylo to příliš riskantní. Kdyby ta stará rašple zjistila, že je soukromý detektiv, mohla by Terrance upozornit a prozradit mu, že ho sledují, což by pro agencuru znamenalo ztrátu tuč-

ného honoráře. Terrance a mladá žena nasedli do jeho auta a pak odjeli opačným směrem od Tristana.

Tristan si povzdechl a zabořil se do sedadla.

„*Takže?* Co mi k tomu povíte?“ vyzvala ho žena.

„Pracuju pro městskou radu. Kontroluju, jestli po svozu odpadu někdo nenechává venku popelnici.“

„*Ach tak.*“ Žena se usmála a souhlasně přikývla. Poklepala si ze strany na nos a zdálo se, že vysvětlení přijala. Naklonila se blíž. „Naproti bydlí skupina *studentů*, v čísle čtyři, kteří se v tomto ohledu velmi často proviňují a zaslouží si dostat pokutu.“

„Číslo čtyři,“ zopakoval Tristan.

„A samozřejmě, *já* popelnici dávám na ulici necelou hodinu před svozem a zajedu s ní zpátky dovnitř *v okamžiku*, kdy ji vysypou.“

„To rád slyším.“

Terrance Trent pracoval celý den, takže se pravděpodobně domů do večera nevrátí. Tristan se rozhlédl po ulici, usmál se a horlivé informátorce poděkoval. Pak nastartoval a vyjel od obrubníku. Ve zpětném zrcátku viděl, jak ho žena sleduje.

2

Když Kate otevřela oči, ležela v malém nemocničním pokoji. Připadalo jí, že postel je obklopená něčím bílým, co se pohupuje. Bolelo ji v krku a kůži měla ulepenou. Pohnula se a v hlavě jí explodovala bolest stejná jako při nejhorší kocovině. *Pila jsem snad? Prosím, ne,* proběhlo jí hlavou. Několikrát se zhluboka nadechla, ale bylo to velmi namáhavé a v hrudníku jí vlhce chrastilo.

A pak si vzpomněla. Alkoholu se nedotkla už 13 let. Poslední, co si vybavila, byl pocit čiré paniky, že se utopí. Kate se na posteli posunula a uviděla infúzi v paži a dráty připojené k hrudníku. Na obrazovce monitoru srdeční činnosti na pravé straně postele se tiše pohyboval les barevných čar. Úlevu, že se nenapila, vystřídala vzpomínka na to, jak ji proud stahuje pod vodu.

Řada oken vedla na venkovní chodbu a v otevřených dveřích se objevil lékař a zaklepal na zárubeň. Vypadal mladě, ani ne na třicet, měl husté tmavé vlasy a brýle. Usmál se.

„Zdravím, Kate.“ Vešel do pokoje a postavil se k nohám její postele. Podle toho, jak vyslovil její jméno, si Kate myslela, že se znají.

„Zdravím,“ pokusila se odpovědět, ale vyšlo z ní jen zaskřehotání. Polkla. V krku měla sucho a nemohla se zbavit dojmu, že má hrdlo plné jehliček.

„Nějakou dobu jste byla v bezvědomí. Ležela jste na jednotce intenzivní péče,“ řekl lékař. Vzal z nohou postele desky s její kartou a listoval stránkami. Kate si třela hrdlo. Když znovu polkla, bolestí sebou trhla. Zdálo se jí, že se pod ní postel houpe a posouvá. „V plících jste měla mořskou vodu. Museli jsme vás intubovat,“ dodal.

Odkašlala si, což podle všeho aktivovalo tupou palčivou bolest, která se přidala k symfonii v její hlavě. „Jak dlouho znamená *nějakou dobu*?“ zasípala.

„Téměř čtyřiaadvacet hodin.“

Zatažený závěs po Kateině pravé ruce se zavlnil a z druhé strany slyšela mumlání hlasů. Pak se závěs nepatrně rozhrnul a dovnitř strčila hlavu sestra.

„Promiňte, doktore Harrisí, máte chvílku? Paní Julingsová je trochu mimo.“

Doktor odložil desky na postel, přikývl a následoval ji mezerou mezi závěsy. Sestra na Kate kývla a zatáhla za nimi. Kate se předklonila, aby se natáhla pro desky, ale z toho úsilí se jí zatočila hlava. Lehla si na záda, zpocená a zadýchaná. Z druhé strany závěsu tiše mluvili doktor a sestra, ale přerušil je pronikavý hlas starší ženy.

„Doktore, prosím, dejte mi něco silnějšího. Ztraceně to bolí. Můžete se na mě dívat, jak dlouho chcete, ale bolest nezmizí!“

Kate jako by se najednou obnovily čichové schopnosti, takže zaregistrovala odporný zápach hnisu, a pak její smysly zaplavily různé nemocniční pachy – dezinfekce, leštadlo na podlahy a další klinický zápach, který nedokázala identifikovat. Trhla sebou, když žena začela.

„Kristepane! Příště mě varujte!“

„Prosím, Jean, uklidněte se. Doktor bude za chvíli hotový,“ konejšila ji sestra zpěvavým hlasem.

„Neříkejte mi, abych se uklidnila!“

„Dobře, Jean, máme to za sebou,“ oznámil doktor Harris.

„Prosím, přikryjte mě. Bolí mě i vzduch,“ zasténala žena zoufalým hlasem. Ozvalo se další šramocení a pak doktor Harris vklouzl mezi závěsy zpátky. Za ním vešla sestra s kartonovou mísou plnou špinavých obvazů. Kate mezerou zahlédla drobnou ženu s chmýřím vlasů barvy melasy, které jí odstávaly od hlavy. Seděla na lůžku, opírala se zády a tvář se jí leskla potem.

„Kde jsme to skončili?“ Lékař obešel Kateinu postel. Sestra odešla z pokoje a pach hnisu a infekce se nad nimi vznášel s intenzitou, která vháněla slzy do očí. Kate s obtížemi polkla, když doktor vytáhl z kapsy malou tužkovou baterku a posvětil jí do očí. Připadalo jí, že jí paprsek propaluje zátylek. Doktor Harris vypadal spokojeně a schoval baterku do kapsy.

„Máte počínající plicní infekci, zápal plic, který lze v případě vody v plicích očekávat. Nasadili jsme vám velmi silná nitrožilní antibiotika a musíme vás několik dní pozorovat.“ Ukázal na obrazovku, na kterou byla Kate napojená. Stále ještě viděla zlaté záblesky světla z baterky.

„Jak jsem se sem dostala?“ Náhle si jasně vybavovala zpětný proud, který ji unášel na moře. „A kde to vlastně jsem?“

„No, myslím, že vás vytáhl pár surfařů?“ Znovu si pročítal lékařské záznamy. „Předpokládám, že zavolali záchrannou službu.“

„Jakou záchrannou službu?“

„Záchranný člun.“

Když to Kate slyšela, cítila se zahanbeně. „Kdo byli ti surfaři?“

„Je mi líto, nevím. Ale měla jste ohromné štěstí.“

Kate si všimla svého mobilu, který ležel na skřínce vedle krabičky s kapesníky a několika lahví s vodou. Doktor Harris sledoval její pohled.

„Když jste byla v bezvědomí, byl tady váš syn.“

„Jake je tady? Přiletěl domů?“

Doktor Harris zaváhal.

„To nevím. Byl tady mladík jménem Tristan. To není váš syn?“

„Tristan je můj obchodní partner. Ví můj syn, že jsem v pořádku?“

„Jsem si jistý, že personál je s vašimi nejbližšími příbuznými v kontaktu.“ Doktor Harris se znovu podíval do její karty. „Koukám, že jste profesí soukromý detektiv. Tak to je poprvé. Ještě nikdy jsem soukromého detektiva neléčil.“ Usmál se na ni. „Za pár hodin vás znovu zkontroluju. Vedete si dobře, ale se zápalem plic si není radno zahrávat. Rychle se může zvrtnout v něco horšího.“

Kate cítila, jak ji přemáhají emoce. V očích ji pálily horké slzy a pak jí bez varování vytryskla pořádná nudle. Doktor Harris jí nabídl z vysoké skříňky krabici kapesníků, Kate si jeden vzala a přitiskla si ho na obličej. Rozpačitě přikývl a odešel z místnosti. Kate se natáhla pro další kapesník, ale znehybnila ji závrať a nevolnost. Položila se na záda, lapala po dechu, potila se a zírala do stropu. V moři plavala každý den. Co se stalo? Jak mohla být tak hloupá, že se nechala strhnout zpětným proudem?

3

Byl rušný páteční večer a nábřeží Ashdeanu se hemžilo hlučnými teenagery, kteří mířili někam ven za zábavou. Tristan seděl v autě na promenádě před svým bytem a cítil se vyčerpaný. Nespál už téměř dva dny a nedokázal sebrat dostatek energie, aby vystoupil a přešel chodník ke vchodovým dveřím. Chvilí pozoroval ruské kolo na molu. Uprostřed mělo velkou videoobrazovku, na níž při otáčení vířily psychedelické obrazce a těkaly po obrazovce jako pohledy kreslených postaviček. Jak mu klesala víčka, obrázek se střídavě rozostřoval a zaostřoval.

Přijel ke Kate zrovna ve chvíli, kdy ji na nosítkách odnášeli z pláže, a dvě dlouhé, děsivé minuty sledoval, jak se záchranáři snaží znovu nastartovat její srdce.

Tristan a Kate se sblížili během osmi let spolupráce, když ho nejprve přijala jako svého výzkumného asistenta na univerzitě, kde přednášela kriminologii, a poté mu nabídla partnerství v nyní již vzkvétající detektivní agentuře. Strávil den v nemocnici a sdělil Kateině matce Glendě dobrou zprávu, že Kate propustili z jednotky intenzivní péče a její stav je stabilizovaný. A teď z něj vyprchal adrenalin, který ho po celém dni beze spánku udržoval v pohybu.

Ozvala se rána na okno auta. Tristan sebou trhl a otevřel oči. Kolem procházela skupinka teenagerů, oblečených na noční obrázení ashdeanských barů. Jeden z mladíků se ušklíbl a ukázal mu zvednutý prostředníček. Všichni jeho kamarádi se zasmáli a pokračovali po promenádě směrem k molu. Tristan zvedl telefon a vylezl z auta.

Když otevřel dveře do svého bytu, přivítala ho sestra Sarah s prstem položeným přes rty.

„Právě jsem Lea dala spát,“ řekla přehnaným jevištním šepotem. Tristan ji následoval do obývacího pokoje, kde snad úplně všude ležely hromady dětského oblečení a plínek. Sařin manžel Gary maloval jejich nový dům, a tak Sarah s devítiměsíčním Leem na pár dní přijeli k Tristanovi. Viděl, že Sarah má na konferenčním stole hrnek s bylinkovým čajem a čtečku Kindle. „Vůbec nezapínám televizi, protože stěny jsou tady tenké jako papír. Už jsem zapomněla, jak je všechno slyšet. Nepřivádí tě to k šílenství?“

„Já to moc nevnímám,“ odpověděl Tristan tiše. Došel do tmavé kuchyně, otevřel ledničku a vytáhl pivo. Když se otočil, stála Sarah ve dveřích. Světlo ozářilo místnost, takže viděl, že je všechno uklizené a přeorganizované, stejně jako v době, kdy s ním Sarah bydlela, než potkala Garyho.

„Jedl jsi něco, Trisi?“ Dál šeptala. Podíval se zpátky do lednice. Horní polička teď byla plná skleniček s dětskou výživou.

„Ještě ne.“

„Myslela jsem, že si třeba někde něco dáš. Proto jsem nevařila.“ Sarah se zatvářila rozpačitě. Hodiny hlasitě tikaly. Tristan se chystal něco říct, když vtom oba uslyšeli, jak ve vedleším bytě bouchly

dveře. Nebylo to nijak hlasité, ale o chvíli později se z horního patra ozval nářek, protože se Leo probudil.

„Do prdele!“ hlesla Sarah. „Právě jsem ho uspala!“ Naštvaně pochodovala nahoru po schodišti. Tristan si povzdechl, otevřel mrazák a vyhrabal balíček bramborových vafelí. Čtyři vložil do toustovače a odešel s pivem do obývacího pokoje.

O pár minut později Sarah sešla i s Leem dolů. Chlapeček byl v obličejí rudý, jak plakal. Tristan odložil pivo, natáhl ruce a Sarah mu ho podala.

Tristan se posadil na pohovku a pohupoval chlapečkem na klíně.

„Copak se to našemu malému Leovi přihodilo?“ Díval se na chlapce a přitom udělal legrační grimasu. Leo náhle přestal plakat a zkoumavě si ho prohlížel. Pak se jeho rudý obličejík rozzářil úsměvem, při kterém odhalil dásně. Naposledy zavzlykal, škytl a začal si hrát s tričkem. Leo drobnými prstíky přejížděl po tetováních na Tristanově předloktí a po černém vytetovaném pásku na levém tricepsu.

„S tebou je vždycky tak klidný, Trisi.“ V kuchyni vyskočily z toustovače hotové vafle.

„Děti vnímají tvoje emoce... myslím obecně,“ dodal Tristan rychle.

„Jsem příšerně vyděšená, že to dělám špatně.“ Sarah natáhla prst a Leo ho chytil. Tristan se podíval na její unavený obličej. Před Leem byla dvakrát těhotná, o dítě přišla ve třetím a pak ve čtvrtém měsíci. Její třetí těhotenství s Leem bylo stresující a komplikované a teď, když je mu devět měsíců, je pořád nervózní a myslí si, že by mohla něco udělat nesprávně.

„Ty už jsi těžkou práci odvedla, když jsi ho stvořila. A jaký je to dokonalý chlapeček. Ty ses jim vážně povedl, Leo, nemám pravdu?“

„Nepřestává plakat. Pořád brečí. Doktor říká, že je v pořádku, jenže...“

„Sarah, mimina brečí, psi kadí, voda je mokrá a svět se točí dál.“

Mlčela a pak přikývla.

„Ano, já vím.“

„A víš, co dalšího lidi dělají?“

„Co?“

„Jedí. Moje bramborové vafle už čekají.“ Zasmál se a naklonil hlavu ke dveřím do kuchyně. Sarah se usmála a obrátila oči v sloup.

„Chceš k nim hnědou omáčku?“

„To by byla nádhera.“

Tristan jedl a Leo mu spal na rameni. Vyprávěl Sarah, jak strávil den a co se stalo Kate. Sarah ho s vážným výrazem poslouchala.

„Měla štěstí, že ve vodě někdo byl. Jsem ráda, že je v pořádku.“

„Ano?“ Tristan zvedl obočí. Sarah nikdy Kate příliš nemilovala a využila každou příležitost nějak ji okomentovat. Zatvářila se rozhořčeně.

„Možná nepatřím mezi její největší fanoušky, ale chtít, aby se utopila, je vážně za hranou.“

„To je od tebe hezké.“

„I když, neříkala jsem snad vždycky, že je nebezpečné tam na tom místě plavat? Bere si s sebou pořádný plovák? Jako měla Pamela Andersonová v *Pobřežní hlídce*?“

„Pamela Andersonová mě nikdy moc nebrala,“ poznamenal Tristan a držel spícího Lea, když se předklonil, aby položil prázdný talíř na stolek.

„Jsem si jistá, že kdyby Kate takový červený plovák měla, nikdy by se do problémů nedostala.“

„Kate je dobrá plavkyně.“

„Ano, ale kolik jí je? Padesát?“

„Sedmačtyřicet.“

„Vážně? To teda vypadá starší... Předpokládám, že teď, když je akce neschopná, budeš muset v agentuře zabrat ty? A co ten kemp pro karavany? Teď máš nejvíc práce, blíží se letní prázdniny. Vráť se Jake z univerzity, aby vám pomohl?“

Naštěstí Kate vlastnila i kemp s karavany naproti svému domu a příjmy z něj sloužily k podpoře detektivní agentury v hubených časech.

„Ne, teď máme v kempu správce. Pokud vím, Jake zůstává až do léta v Kalifornii.“

Sarah zvedla obočí.

„Co má znamenat to tvoje *pokud vím*? Řekl jsi mu o Kate?“

„Nemám na něj číslo. Mluvil jsem s Kateinou mámou a ta slíbila, že ho bude průběžně informovat.“

Sarah se podívala na Lea.

„To je další věc, která mě děsí. Že Leo vyroste a bude mě nenávidět.“

„Nemyslím si, že Jake Kate nenávidí.“

„Ale mají spolu problematický vztah. Jeho otec je usvědčený sériový vrah. A když byl Jake malý, Kate přišla o jeho opatrovnictví, protože bojovala s alkoholem.“

„Starala se o něj Kateina máma.“

„Ano, ale o opatrovnictví přišla.“

„Kate a Jake jsou teď v pohodě.“

„Vážně? Tak proč si vybral univerzitu v Americe?“

„To nevím, Sarah. Spousta lidí studuje v zahraničí.“

Sarah přikývla. Tristan poznal, že má náladu do Kate rýpat.

„Na kolika případech teď zrovna děláte?“

„Máme toho nad hlavu,“ zalhal Tristan. Počet případů, na kterých pracovali, jim vždycky dělal starosti. Zdálo se, že jich nikdy není dost. Napadlo ho, že by se ještě dnes večer vrátil a znovu se pokusil vyfotografovat Terrance Trenta, ale věděl, že se musí vyspat.

Leo se zavrtěl a teplo malého tělíčka na jeho rameni a jemná dětská vůně Tristanovi připomněly, jak je vyčerpaný.

„Podařilo se ti vyřešit situaci s tvým přítelem Adem?“

„Ne.“

„To je škoda. Mám ho ráda. Předpokládám, že je docela trapas, když se tvůj kamarád opije a dá ti nepokrytě najevo, že o tebe má zájem.“

Tristan přikývl. „Má problémy s alkoholem a trpí posttraumatickým stresem z práce u policie. Je mi z toho všeho smutno, vážně.“

„Je mnohem starší než ty. A ty jsi úplně jiná liga.“

„Sarah, to není pěkné.“

„Ty jsi terno. Měl bys vidět, kolik hlav se za tebou otočí, když jde me ven. Jen chci, aby sis někoho našel. Jako jsem já našla Garyho.“

„Teď zrovna nehledám.“

„Aha. Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jak to myslíš? Od chvíle, co jsem doma, na mě pálíš jednu otázku za druhou. Připadám si jako soutěžící v nějakém pořadu. Nechceš mi zase domlouvat rande, že ne?“ Při té představě se mu sevrlo srdce

„Ne. Myslíš si, že Leo zdědí Garyho nos?“

Tristan se zasmál.

„Existuje poměrně slušná šance, že ano.“

Sarah protáhla obličej.

„Na Garym se mi líbí všechno kromě nosu.“

„A co ten tvůj?“

„Můj je v pohodě, ale ty máš krásný římský nos. Doufám, že se prosadí geny z naší strany rodiny.“

Tristan se podíval na Lea, který mu tvrdě spal na rameni. Jeho roztomilý nosík připomínal knoflík.

„Myslím, že je to sázka do loterie, ale v každém případě bude fešák.“

Sarah přikývla a usmála se. Tristan jí Lea opatrně podal.

„Jestli výslech skončil, musím se teď vyspat. Jsem už skoro dva dny vzhůru.“

„Kvůli Kate si nedělej starosti. V nemocnici je v dobrých rukou.“

Tristan přikývl. „Díky.“

„A, Trisi?“

„Ano?“

„Mohl by ses pokaždé ujistit, že jsi dal dolů záchodové prkénko? Můžu se zbláznit, když ho necháváš nahoře.“

Tristan zasalutoval a vyšel do patra. V okamžiku, kdy se zhroutil na postel, uslyšel, jak Leo začal znovu křičet. Ale vyčerpání ho vtáhlo do hlubokého, bezesného spánku.

4

Kate se probudila do tlumeného světla a cítila se zmatená. Kašlala a nemohla popadnout dech. Sípala, dávala se, ale nakonec se jí podařilo vdechnout trochu vzduchu. Posadila se, lapala po dechu, z očí i nosu jí teklo. Natáhla se pro kapesník. Snažila se dýchat klidně. Když zavřela oči, cítila, jak se převrací a točí ve vodě, až zahlédne skály na dně moře. Otevřela oči. Na obrazovce vedle jejího lůžka zářily různobarevné čáry, které ukazovaly její životní funkce. Kate se soustředila, dokud nepřestaly rychle kolísat. Odkašlala si a musela si odplivnout do kapesníku.

„Jste v pořádku, zlato?“ zeptal se hlas ve tmě. Kate se otočila a rozeznala postavu starší ženy schoulené pod peřinou. Její drobná hlava jako by se vznášela nad přikrývkami.

„Ano.“

„Úplně to tak nevypadá.“

„Omlouvám se, jestli jsem vás vzbudila.“

„Nevzbudila jste mě, zlato. Nemůžu spát. Proč jste tady?“

Kate se pevně chytila postranic postele, protože stále cítila hou-pavý pohyb moře.

„Já...“ Připadalo jí těžké přiznat, co se stalo. „Málem jsem se uto-pila, což je dost trapné.“

„Proč?“

„Plavu každý den.“

„Byla jste v bazénu?“

„Ne, v moři. Plavu každý den v moři.“

Stará paní se pod příkrývkou pohnula a zaklela.

„Ale budete v pořádku. Slyšela jsem doktora.“

Kate v jejím hlase zaregistrovala nádech hořkosti. Chystala se sousedky zeptat, proč v nemocnici skončila ona, ale žena změnila téma.

„Vidíte támhle to světlo?“ Velké prosklené okno vedlo na chodbu a na pracovní zázemí sester naproti. Na vysokém pultu stála lampa se zeleným stínítkem. „Kvůli tomu nemůžu spát. Požádala jsem sestru, aby ho posunula, ale neudělá to. Je to pěkná mrcha.“ Když slyšela ženu takhle mluvit, sevřelo se jí srdce a přála si, aby mezi nimi byl zatažený závěs. Sousedka nečekala na její odpověď. „Když mi mění obvaz, vždycky s ním trhá. Má sklony k sadismu, ale projevuje se nenápadně. Moc nenápadně.“

Její hlas zněl chraplavě a Kate byla ráda, že jí nevidí do tváře. Svezla se zpátky do postele a rozhlédla se po stěnách. Nikde nevisely hodiny a nevěděla, kde má telefon nebo hodinky.

„Nevíte, kolik je?“

„Budou dvě.“

„Teprve?“ Teď už byla Kate naprosto vzhůru. Při představě, kolik hodin zbývá do východu slunce, ji zaplavila hrůza.

„Nikdy nemůžu spát.“

„Jak dlouho tady jste?“ zeptala se Kate.

„Tentokrát? Dva týdny. Mám vředy na nohou a z infekce jsem dostala otravu krve.“

„To je mi líto.“

„Mimochodem, já jsem Jean.“

„Kate, zdravím.“

Kate uslyšela šramot, pak zaklení a nakonec Jean zazvonila na zvonek u své postele. Za chvíli přišla ke dveřím sestra, která vypadala na dvacet.

„Všechno v pořádku, Jean?“ zeptala se příkrým tónem.

„Prosím, mohla byste sundat ze stolu tu lampu?“ požádala ji Jean.

Sestra si povzddechla a zkontrolovala hodinky připnuté na klopě.

„Jean, už jsem vám říkala, že na sesterně musíme mít rozsvíceno. Potřebujeme vidět. Ta lampa má stínítko a nejnižší možný příkon. Chcete, abych vám zatáhla závěsy?“

„Ne! Nemůžu spát v tak stísněném prostoru. Nechápu, proč v těch oknech nemáte žaluzie.“

„Musíme na vás vidět, abychom se o vás mohli postarat.“ Sestra mluvila mírným tónem, ale Kate poznala, že podobný rozhovor už někdy vedla. „Potřebujete něco, Kate?“ dodala tiše.

„Ne, děkuju.“

„Dobře. Budu vedle.“

Sestra vyšla z pokoje a zamířila zpět ke svému stolu. Přepážka byla velmi vysoko, a když pracovala na počítači, Kate viděla jen temeno její hlavy.

„Nejsem malicherná,“ řekla Jean, když opět zůstaly samy.

„Jistěže ne,“ přitakala Kate, i když si myslela opak.

„Jste vdaná?“

„Ne.“

„Děti máte?“

„Syna Jakea. Třetím rokem studuje na univerzitě v Kalifornii.“

„Já jsem v Americe nikdy nebyla. Vlastně jsem nebyla skoro nikde. Před pár lety jsem se za libru podívala do Francie. Vzpomínáte si na tu reklamu vzadu v novinách? Jela jsem do Calais. Bylo to tam docela hezký, až na všechny ty Francouze.“

„Ano, Calais je docela pěkné.“

Nastala chvíle ticha a Kate zavřela oči.

„Slyšela jsem, jak doktor říkal, že jste soukromý detektiv?“

Kate zaváhala. Chtělo se jí spát.

„Ano, jsem.“

„Nikdy jsem se s žádným nesetkala. Myslela jsem si, že soukromí detektivové jsou jenom chlapi.“

Způsob, jakým Jean pronesla slovo *chlapi*, Kate naznačil, že její minulost s opačným pohlavím nepatřila k těm šťastným.

„Spousta z nich jsou muži.“

„Vyřešila jste hodně případů?“

„Pár ano.“

„Měla jste někdy případ, kdy jste musela najít někoho, kdo se pohřešoval?“

„Ano. Jednou to například byla mladá žena.“

Jean chvíli mlčela. „Našla jste ji?“ zeptala se nakonec šeptem.

„Ano.“

„Ano?“ zopakovala Jean s nadějí v hlase. Kate si povzdechla.
„Ach tak. Byla mrtvá, vidíte?“

„Ano.“

„Jak jste ji našla? A kde? To mi můžete říct.“

„Našli jsme její kostru zahrabanou v lese.“